

CHART HISZPAŃSKI

(Galgo español, Spanish Greyhound)

Kraj pochodzenia: Hiszpania.

Data publikacji obowiązującego wzorca: 26.05.1982

Przeznaczenie: Pies, który poluje na zające w odkrytym terenie, kierując się wzrokiem. Niegdyś używany był także do polowania na inną zwierzynę, np. króliki, lisy, a nawet dziki; niemniej główna użytkowość rasy polega na polowaniu na zające w odkrytym terenie.

Klasyfikacja FCI: Grupa 10 - Charty
Sekcja 3 - Charty krótkowłose
Nie podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Galgo español znany już był przez Starożytnych Rzymian, dlatego przypuszcza się, że zawędrował na półwysep Iberyjski znacznie wcześniej. Jest potomkiem dawnych chartów azjatyckich, które przystosowały się do urozmaiconego, stepowych i równinnych terenów Hiszpanii. W XVI, XVII i XVIII wieku był w dużych ilościach wywożony do innych krajów, jak Irlandia i Anglia. Chart hiszpański jest jednym z potomków charta angielskiego i ma z nim nadal wiele cech wspólnych. Cechy te posłużyły później do pracy selekcyjnej i aklimatyzacyjnej. Wśród autorów klasycznych warto podkreślić dzieło arcybiskupa Hita, który mówi: „Ruszający zając jest natychmiast łowiony przez charta...”. Świadczy to też o dawnej funkcji tej rasy.

WYGLĄD OGÓLNY:

Chart dobrego formatu, o długich liniach i długiej głowie, o zwartym kośćcu, głowie wąskiej i długiej, pojemnej klatce piersiowej, bardzo podkasanym brzuchu i bardzo długim ogonie. Kończyny tylne o prawidłowej postawie, muskularne. Włos krótki i delikatny lub twardy i półdługi.

WAŻNE PROPORCJE:

Budowa o długich liniach. Długość nieco większa od wysokości w kłębie. Preferowane są harmonijne i funkcjonalne proporcje, zarówno w statyce, jak i w ruchu.

ZACHOWANIE / CHARAKTER:

Charakter poważny, zachowuje się z rezerwą. Niemniej podczas polowania daje dowód dużej energii i porywczosci.

GŁOWA:

Proporcjonalna do ciała, długa, sucha i nie limfatyczna. Stosunek czaszki do kufy jak 5 : 6 (długość czaszki 5, długość kufy 6). Linie czaszki i kufy rozbieżne. Widziane z góry czaszka i kufa powinny być długie, jednolite, bez przesadnych wypukłości. Kufa długa i wąska.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Wąska, z profilu linie czaszki i kufy nieco rozbieżne. Szerokość czaszki nie powinna być większa do jej długości. Przez czaszkę biegnie dobrze zaznaczona w pierwszych 2/3 bruzda czołowa. Zatoki czołowe i grzebień potyliczny są zaledwie zaznaczone.

Stop: Łagodny, bardzo słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Wierzchołek nosa: Mały, wilgotny, śluzówka czarna.

Kufa: Długa, z profilu tworzy rozwartą linię z linią czaszki. Lekki garbonos. Grzbiet nosa wąski.

Wargi: Bardzo suche, warga górna dokładnie przykrywa wargę dolną. Spojenie warg niewidoczne. Cienkie, napięte, brzegi warg o ciemnych śluzówkach.

Szczęki/zęby: Zęby mocne, białe, zdrowe, zgryz nożycowy. Kły bardzo silnie rozwinięte, obecne wszystkie przedtrzonowce.

Oczy: Małe, ukośnie osadzone, kształtu migdałowego, najchętniej ciemne, koloru orzechowego. Spojrzenie spokojne, łagodne i z rezerwą.

Powieki: Skóra delikatna, brzegi powiek ciemne, bardzo ściśle przylegają do gałki ocznej.

Uszy: Szerokie u nasady, trójkątne, mięsiste w pierwszej 1/3, a delikatniejsze i cieńsze w stronę zaokrąglonego wierzchołka. Wysoko osadzone. Kiedy pies ma napiętą uwagę uszy mogą być w 1/3 stojące z załamanymi końcami, skierowanym na boki.

W spoczynku noszone są w kształcie płatka róży, przylegające do czaszki. Lekko naciągnięte sięgają prawie do spojenia warg.

Podniebienie: W kolorze błon śluzowych, bardzo wyraźnie zaznaczone marszczki podniebienne.

SZYJA:

Długa, na przekroju owalna, spłaszczona, smukła, mocna i giętka. Wąska w części bliższej czaszce, lekko rozszerza się w części tylnej. Górna linia szyi lekko wklęśła. Linia dolna prawie prosta z lekką wypukłością po środku.

TUŁÓW:

Prostokątny, silny i gibki. Wyraża siłę, zręczność i wytrzymałość. Klatka piersiowa pojemna; brzuch mocno podkasany.

Linia górna: Grzbiet lekko wklęsły, lędźwie lekko wypukłe, bez gwałtownych załamań, nie kołysze się w ruchu. Daje wrażenie dużej elastyczności.

Kłęb: Słabo zaznaczony.

Grzbiet: Prosty, długi, wyrazisty.

Lędźwie: Długie, mocne, niezbyt szerokie, góra linia łukowata. Mięśnie zwarte i długie dają wrażenie elastyczności i siły. Wysokość w części środkowej lędźwi może przekraczać wysokość w kłębie.

Zad: Długi, mocny, nieco spadzisty. Nachylenie w stosunku do linii poziomej przekracza 45°.

Klatka piersiowa: Mocna, ale niezbyt szeroka, głęboka ale nie sięga do łokcia, bardzo długa od rękojeści mostka po żebra rzekome.

Rękojeść mostka zaznaczona.

Żebra: Płaskie z szerokimi przestrzeniami międzyżebrowymi. Powinny być dobrze widoczne i zaznaczone. Obwód klatki piersiowej jest nieco większy od wysokości w kłębie.

Brzuch i boki: Brzuch gwałtownie podkasany od końca mostka. Fałdy kolanowe krótkie i suche. Słabizny długie.

OGON:

Mocny u nasady, nisko osadzony, stopniowo zwężający się ku końcowi, aż do cienkiego końca. Noszony prosto (między kończynami). Jest giętki i bardzo długi, sięga znacznie poniżej guza piętowego. W spoczynku zwisa z końcem sierpowato zakręconym, nieco nachylonym na bok. Pies może go także trzymać między nogami w ten sposób, że zakręcony koniec ogona prawie dotyka ziemi przednio od kończyn tylnych, jest to jedna z najbardziej typowych cech rasy.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie o idealnej postawie, szczupłe, proste i równoległe. Śródrezcze krótkie i delikatne. Łapa zajęcza.

Łopatki: Suche, krótkie, ukośne. Łopatka powinna być wyraźnie krótsza niż ramię.

Ramię: Długie, dłuższe od łopatki, bardzo silnie umięśnione, łokcie swobodne, choć dobrze przylegają do tułowia.

Przedramiona: Bardzo długie, proste i równoległe. Wyraźnie widoczny kościec i dobrze zaznaczone ścięgna. Opuszki nadgarstkowe silnie rozwinięte.

Śródrezcze: Lekko ukośne, szczupłe i krótkie.

Łapy przednie: Zajęcze, palce zwarte, dobrze wysklepione. Paliczki długie i mocne. Opuszki podeszwowe twarde i dobrze rozwinięte. Błona między palcami umiarkowanie rozwinięta. Pazury dobrze rozwinięte.

Kątowanie: Kąt łopatkowo-ramienny 110 stopni. Kąt stawu łokciowego 130 stopni.

Kończyny tylne: Mocne, kościec wyraźnie widoczny, muskularny, mięśnie długie, dobrze rozwinięte. Postawa idealna z prawidłowym ukątowaniem. Guzy piętowe dobrze widoczne, śródstopie krótkie i pionowe. Łapy zajęcze, o palcach wysoko wysklepionych. Kończyny tylne powinny sprawiać wrażenie dużej siły napędowej i zręczności.

Uda: Bardzo mocne, długie, muskularne i napięte. Kość udowa możliwie jak najbardziej zbliżona do pozycji pionowej. Widziane z tyłu na pierwszy rzut oka widoczna jest wyraźnie zaznaczona muskulatura. Szerokie, spłaszczone i silne, długość uda wynosi 3 długości podudzia.

Podudzie: Bardzo długie, o wyraźnym, szczupłym koścucu. Umięśnione w części górnej, mniej umięśnione w części dolnej, z wyraźnie widocznymi żyłami i ścięgnami.

Staw skokowy: dobrze zaznaczony, wyraźnie widoczne ścięgno Achillesa, które musi bardzo mocno rozwinięte.

Śródstopie: Szczupłe, krótkie, pionowo ustawione.

Łapy tylne: Zajęcze, takie same jak przednie.

Kątowanie: Kąt miedniczno-udowy 110 stopni. Kąt stawu kolanowego 130 stopni. Kąt stawu skokowego przekracza 140 stopni.

CHODY:

Typowe chody w naturze to galop. Kłus powinien być wydłużony, kończyny prowadzone nisko nad ziemią. Elastyczne i mocne. Nie ma tendencji do inochodu, ani do rzucania na boki

SKÓRA:

W całości ściśle przylegająca do tułowia, mocna i elastyczna, koloru różowego. Śluzówki powinny być ciemne.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: Zwarty bardzo cienki, krótki, gładki, porastający całą powierzchnię tułowia aż po przestrzenie międzypalcowe. Nieco dłuższy na tylnej części ud. Odmiana szorstkowłosa ma włos twardszy i dłuższy, ale cechy te mogą być zmienne, zawsze jednak równomiernie rozmieszczony na całości tułowia z tendencją do tworzenia brody i wąsów na kufie, oraz brwi i kosmyka na głowie.

- Ektropium i entropium.
- Uszy krótkie, stojące lub małe.
- Szyja krótka, okrągła.
- Linia grzbietu łęgowata.
- Wysokość w łędźwiach mniejsza od wysokości w kłębie.
- Zad krótki, okrągły lub mało skośny.
- Niedostatecznie duży obwód klatki piersiowej.
- Żebra beczkowate.
- Boki krótkie.
- Muskulatura bardzo okrągła, mało wydłużona.
- Nieprawidłowe postawy kończyn.
- Palce niewystarczająco zwarte.
- Krowia postawa stawów skokowych.
- Opuszki podszwowe słabo.
- Amputacje uszu i ogona.
- Sylwetka ciężka, gruba, nie sprężysta.
- Niezrównoważony charakter.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Brak typu.
- Rozłupany nos.
- Wyraźny przodozgryz lub tyłozgryz.
- Linia górna bardzo szeroka, płaska, prosta.
- Klatka piersiowa sięgająca daleko poniżej łokcia.
- Wszelkie inne cechy typu wskazujące na krzyżówkę.
- Albinizm.

UWAGA:

Samce muszą mieć oba jądra normalnie wykształcone i całkowicie opuszczone do moszny.